

P.S. Bakom stängda dörrar

Oliver, låg i trappan, de hade bestämt sig, för att gå hem, till honom, Nils, hade tagit en buss tillsammans med Kornal, de hade stigit av, vid Humlegården, festen hade varit hemma hos Helene, när de kom gatan ned emot Olivers pappas lägenhet, såg de två figurer som stödde en tredje, som var nära att falla ihop. Kornal sa någon sarkastisk skämtsam kommentar men Nils kände sig orolig 'det, är Oliver...' sa han plötsligt, efter att han tittat skarpt, de två gamla vännerna skyndade fram. Lotta och Clara, stödde Oliver, som var helt utslagen utav för stor mängd alkohol, de släpade sig upp för den röda fina mattan in i hissen till andra våningen tjejerna fiskade upp Olivers nycklar och öppnade dörren, Nils satt i trappan bakom plötsligt kom Lotta och satte sig bredvid honom hon lade sig i trappan, hon greppade Nils hand så där tafatt attraktivt, som berusade personer ibland kan då spärrarna släpper och de gör vad de velat länge, så öppnade hon benen som enbart var klädda i strumbyxor lätt...och lät Nils träda in emellan dem... Nils älskade Lotta, eller åtminstone var han kåt på henne.. men hans tankar, var riktade emot Oliver... Oliver, låg däckad invid sin dörr, hans pappa som hade äkta originaltavlor utav Andy Warhol, upphängda på väggen, ibland andra "mästerverk", hade en inre gallerdörr som de var tvungna att veta koden till... Lotta ville att Nils skulle kyssa henne men när Nils så hörde någon ge en örfil och tyst skrika; 'Oliver vakna!...' tyckte han att detta var fel tillfälle att börja hångla.. Lotta fnittrade... Nils, hade problem, med att resa sig, ifrån sin behagliga position, men lyckades tillslut, Clara gav flera örfilar till Oliver och Nils konstaterade relativt nyktert att Oliver aldrig i detta tillstånd skulle kunna komma ihåg koden... frågan var ifall han skulle kunna flytta sig han spydde plötsligt en stor pöl utav röd spya, bredde ut sig i trappan...

'jag tror vi får ringa efter ambulans...' sa Nils kort, det var, ett konstaterande..

'nej...' protesterade de andra, de hade ju rökt litet hasch, under kvällen också, ingen ville att några landstingstjänstemän skulle komma och nosa på dem...

'jag tror han kan dö annars...'

sa Nils igen, de andra protesterade men Nils hade likt en ingivelse, nästan som ifrån högre mer insiktsfulla makter, han gick ned i trappuppgången och tog upp sin mobiltelefon och ringde larmnumret, han hörde Oliver kasta upp igen, de svarade direkt, 'larmcentralen, vad har hänt?...' '

han förklarade att de varit på fest under kvällen och han visste inte kanske hade Oliver ätit något dåligt hursomhelst, så var han nu utslagen och kunde inte komma ihåg koden, till säkerhetsdörren...

'är han vanligtvis förvirrad?...''

frågade kvinnan i luren...

'nej..' förklarade Nils, 'det är ingen förvirring, utan han kan inte gå eller stå, han är helt borta och bara spyr...'

'okej... vi skickar en ambulans...' kvinnan frågade efter vilken adress Nils gick ut på gatan och gick ända ned till hörnet tills han såg gatans namn.. ambulansen kom fort, han väntade utanför porten tills den kom och ringde upp till Kornal för att meddela honom, de två kraftiga ambulans tjänstemännen, klev ur

'var det du som ringde?...' Nils bekräftade det, 'vart är hon någonstans?...''

'eller, är det du som var utslagen?...' sa den andra, de pratade i mun på varandra,

'han ligger uppe på andra våningen i sina egna spyor, jag tyckte det var bäst att larma ty jag tror han behöver magpumpas...' sa Nils...

'ja, vi får se vad de säger på akuten...' de två kraftiga ambulanstjänstemännen ryckte i dörren... men dörren var låst...

'kan du koden...' Nils tryckte koden, några minuter senare, stödd utav de två ambulanstjänstemännen, raglade Oliver ut, han är kanske fel att säga, ty hans huvud var sänkt ned på bröstet han tycktes avtuppad, de två reflexivt gulklädda, lade honom i 'båren'... en av dem, gick fram till Nils, 'har han, fått i sig någon annan drog än alkohol?... som hasch, eller marijuana?...'

Nils, stelnade till, men försökte dölja det,,... 'inte vad jag vet...' talet, var livet ofrivilligt hackigt...

'ty, de där på akuten, måste veta som som orsakat det här... vad är ditt namn...' Nils sa sitt namn och personnummer, 'så, om vi behöver veta nåt mer, kan vi ringa dig?...' Nils bejakade skräckslaget frågan... äntligen körde de iväg... nu hade Lotta tänt av, Nils åkte hem till Skarpnäck med tunnelbanan... På måndag, i skolan tycktes till hans förvåning en positiv lättnad ha fallit över hans kamrater, hans antagande hade varit super-korrekt!... från sjukhuset hade man meddelat Olivers föräldrar att några timmar till utan magpump hade kunnat blivit fatalt för Olivers liv... Nils ha räddat honom! igenom att ringa akuten!... hans föräldrar hälsade tacksamt!... Nils var inte förvånad, han hade känt det rätta i att ringa även fast han inte ville blanda in myndigheter... ifall han fastnat emellan Lottas ben hade det blivit värre, självanklagelserna och kanske ett lik...ett lik... på en bår... så han längtade igen, att kyssa Lotta!...

Nils gick i gymnasiet, han hade egentligen inte velat inträda där annat än för att få vara samman med sina vänner och se Ulrika ... att se Ulrika, var det viktigaste, hennes troskamt skymtade för han inre blick, varje dag, när hon i annexet på Globen, bytt sitt lucia-linne, och en stund, hade han nära nog svimmat, bara vita trosor, och vit b-h... han älskade henne

varje kväll i fantasien, de gick bakom de mörka tunga skynkena längst bak i annexet, det var få kvar de flesta hade gått ut för lunchrast, i mörkret sken hennes vita klädnad, likt skimrade hennes hår... de stod där... tätt intill varande med händerna sammanslingrade han kunde känna hennes puls, slå i hans hand, han hade också bara ett lucialinne på sig... hans stånd nuddade liksom utav misstag emellan hennes skinkor... när han satt bakom henne på musiklektionerna njöt han bara njöt utav att se henne hur hon log så strålande emot grannen hur han liksom dröjde sig kvar efteråt vid sofforna på femte våningen ensam tills hon kom ned med Josefina och Kalle och deras blickar möttes, hur hon långsamt, gick ned för trappan men att hon ändå gick ned för trappan, hur han ur kåt ur stånd att kunna hålla sig gick in på toaletten hennes image lutad emot handfatet sperman som sprutade ut i handfatet varmt vatten först över Phallosen tittande sig i spegeln, pormaskar i näsans vingar, ty rökningen hur han lät henne blåsa solrök i hans ansikte varje dag... hur! han hypnotiskt följde henne med blicken...

om lunchrasten brukade han vandra ned till Norrmälarstrand, om han inte hade något annat för sig, med sina Goulouise blåa, i sin ficka, röda var för kvionnor fast han föredrog dem ty de var inte lika nikotinhaltiga det fanns en liten ö man kunde vada ut till... med byxorna uppvikta... när man nådde, andra stranden, fick man passa sig. Ibland låg bitar utav krossat glas i gräset en rep knut hängde ifrån ett träd stort nog att gunga på han brukade nöja sig med att knipa benen om den och tänka på Ulrika, när upphetsningen blev för häftig vandrade han lustdrucken bakom de taggiga snåren som liknade miniplommon snår... där klädde han av sig... - liksom han skulle bada... men innan han hoppade i, runkade han... glömmande faran för ormar och andra besökare utav den lilla ön.... Ulrika, den situation under dagen, han sett henne, omgjordes i hans fantasi...till en romantisk kärleksscen... scenen blev till en kärleksakt när orgasmen kom tog han av sig kalsongerna och gled i vattnet tvättade sig på vägen upp; kände han sig glad och hoppfull men allt tyngre dess närmare skolan läxorna tyngde... när han kom in ville han inte att

någon skulle se honom som han kände det tog en stund att glömma bort upphetsningen...

ett hav stilla med vågor solen skiner båten guppar solen sänker sig blir allt mer rödaktig och försvinner ned bakom horisonten... Rånö seglade de till där de firat hans födelsedag så många gånger... i en stuga med Tobias och Olof, han älskade Rånö, men, drogerna han tvingats ta, anidepp, antipsykotisk, anti-finnar, har gjort honom tjock... han har tappat sig själv... brutits ned... den lilla viken där båten ligger och han och mamma och pappa om kvällarna sitter i den nedgående solen... de badar han dyker i och har litet roligt med pappa iallafall... vid bryggorna vid sandstranden med blålerig botten där de går en dag bestämmer han sig för att simma. Han simmar över viken till andra sidan stranden, varenda simtag hoppas han att han ska drunkna. Mamma och pappa bär kläderna till stenstranden där han landar, grusvägarna med kärrmopparna som brummar med varor förbi, de går och äter på restaurangen. Älvorna dansar i slöjor, så han skäms, förbi hästarna i hagen och hem förbi bajamajan. Trädet i vikens insida, med svamparna växande på det... en bålgeting flyger emot honom en dag, han försöker vifta bort den, men den insisterar då ännu mer... han dyker i vattnet för att undkomma dess förföljelse varenda gång han kommer upp till ytan dyker den brummande ned emot honom tillslut flyger den bort... vattendroppar utefter hans bröst, och flankor rinner...

han, vaknar upp på Vulcanusgatan, ur den otroligt kraftfulla minnesbildningen, som plötsligt överrumplat honom, han är 19 år, sommarmorgonens första fåglar har börjat kvittra, hans enda sömn under natten, minnen, snart tre veckor sedan han tog sina Zyprexa-taletter, positiva minnen, fantasier, drömmar om natten, men sömnen kommer ej... han går, långa sträckor igenom staden, för att göra slut på sin energi... han springer på kvällen två varv runt Riddarfjärden, när han kommer hem, kan han känna tröttheten i vaderna, muskelsammandragningen, men sinnet vaket, sömnlöst... men,

med goda minnen och fantasier... tillslut överföll minnet utav resan till Rånö honom helt, vem var han? en ö?...som blivit rånad? invaderad? en Robinson Cruise, på en öde ö? uppkastad utav det undermedvetnas öppnande?!... ett ärr i själen som inte ville växa igen... han visste ej, famlade fast han borde ha sett gatan klart, sig till tunnelbanan, fantasien överfaller honom att lägga sig ned vid rälsen och låta hjulen skilja hans huvud ifrån kroppen hjulen, ja... demoniska analysen... vid Gullmarsplan så orkar han inte vänta på tåget hem till Skarpnäck, tror i varje sekund han ska hoppa ned ifrån perongen. Får tag på en taxi hem till mamma som drar upp rullgardinen förvånad, 'nämen Nils!.. vad gör du här så här sent!...' han bara stiger in tyst hon ligger och håller om honom till han somnar...

Ernestus von Renteln satt på Mellqvist café och rullade tummarna en ung pojke kom in Tadeo hälsade 'Nils det här är min...!' Ernestus frågade 'vad är du?' 'ingenting' 'det var ett mycket bra svar...' Ernestus konsonanter skorrade Tysk talande Nils fick stolen bredvid Ernestus han beställde en juice och kände plötsligt lust att tala fritt liksom han var i centrums mitt när han nämnde Wilhelm Reich blev de båda plötsligt mycket intresserade - för att inte säga imponerade - det såg ut som de nära nog kreverade utav nyfikenhet på hur den unge Nils kunde känna till en så pass dold öppen hemlighet - Nils kände sig glad att tala med två som hade liknande intresseområden Ernestus sa ; efter ett tag 'ska vi ta en promenad?...!' Nils gick med på det - de gick ut ur caféet och spatserade uppför gatan - Ernestus tyckte liksom full han ragglade emot Nils axel liksom han var på väg att falla omkull 'du är mycket intelligent...' sa Ernestus och förtäljde en hemlighet han hade nämligen uppfunnit ett par vindrutetorkare till Porsche om ett halvår kanske patentet gick igenom.. på något vis liknade bilden två män som torkade varann i röven - torkade av himmelens öde en olycka som drabbat dem - då sa Ernestus 'låt mig köra dig hem...' in i hans Svarta Mercedes hoppade sillen och Abba dundrade i stereon nu visste Ernestus var han bodde innan Nils steg ur bilen såg han hur ett hårt stånd i Ernestus kostymbyxor sig våldsamt